

ת"פ 18045/04/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד מ א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18045-04-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' א(עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

המאשימה

נגד

מ א ע"י ב"כ עוה"ד קטי צוויטקוב

הנאשם

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים.

2. באישום הראשון, מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום ביום 10.4.15 בשעה 09:06, או בסמוך לכך, בבית בתחומי העיר מודיעין ארע ויכוח בין הנאשם לבין אשתו דאז (להלן: **המתלוננת**) על רקע רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו. בנסיבות אלו, נטלה המתלוננת את הטלפון הנייד שלה תוך שהיא אומרת לנאשם כי תתקשר לאימו. בתגובה הנאשם היכה בידה של המתלוננת ומשך מידה את הטלפון הנייד. בהמשך, עת צעקה המתלוננת, תפס הנאשם את המתלוננת ומשך אותה לשירותים שבחדר השינה, פתח את ברז המים והתיז מים על המתלוננת תוך שהמתלוננת מנסה להשתחרר מאחיזתו. בהמשך, הנאשם השליך את המתלוננת על המיטה בחדר השינה, נשכב מעליה וניסה למשוך מידה את הטלפון הנייד. המתלוננת נמלטה מהבית לכיוון הרחוב. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לה חבלות בדמות שריטות בכף ידה ובברך ימין.

3. באישום השני, מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, כשבועיים עובר ליום 10.4.15, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, עת נסעו הנאשם והמתלוננת לבילוי בבאר שבע, בדרך, החל הנאשם ללטף את פניה של המתלוננת,

המתלוננת התנגדה והסיטה את ידו. בנסיבות אלו, תקף הנאשם את המתלוננת באמצעות סטירות לראשה.

ב. האישום הראשון

1.ב. גרסת המתלוננת

4. המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט את הדברים הבאים:

א. הנאשם והמתלוננת התגוררו בדירה בתחומי העיר מודיעין (להלן: **הדירה**) יחד עם ילדיהם המשותפים. היחסים בינה לבין הנאשם היו עכורים מזה תקופה ממושכת, וזאת עובר לאירוע שמתואר באישום הראשון, והתבטאו, בין השאר, בשינה בחדרים נפרדים, היא בחדר השינה של ההורים (להלן: **החדר**) והוא בסלון, או הפוך (פרוטוקול עמ' 10, שורות 5-11).

ב. ביום 10.4.15, לקראת השעה 06:00 בבוקר, המתלוננת ישנה בחדר השינה והנאשם ניגש אליה וניסה לחבקה וללטפה, אך היא לא הייתה מעוניינת בכל מגע פיזי עימו ולכן יצאה מן החדר ועברה לסלון והנאשם הלך אחריה (פרוטוקול עמ' 10 שורות 12-17).

ג. הנאשם שוב ניסה לחבקה וללטפה וביקש לקיים עימה יחסי מין, אך היא סירבה והבהירה לו שאיננה מעוניינת בכל סוג של מגע עימו ואף חפצה בסיום היחסים הזוגיים ביניהם, אך הנאשם המשיך לנסות לגעת בה (פרוטוקול עמ' 10 שורות 16-28).

ד. בנסיבות אלה, התפתח ויכוח בין המתלוננת לנאשם שבמהלכו הודיעה לו כי אם לא יתרחק ממנה היא תתקשר לאמו על מנת לבקש ממנה להבהיר לנאשם שיעזוב את המתלוננת לנפשה. המתלוננת נטלה את הטלפון הנייד שהיה ברשותה והנאשם היכה אותה על ידה מספר פעמים על מנת לשחרר את אחיזתה מהטלפון הנייד (להלן: **הטלפון**) (פרוטוקול עמ' 10 שורות 29-32).

ה. הנאשם המשיך להיאבק עם המתלוננת במטרה להוציא את הטלפון מידה בכוח. המתלוננת רצה לכיוון דלת הדירה על מנת לברוח מחוץ לדירה, או אז, הנאשם אחז במותנה בכוח ומשך אותה לכיוון חדר המקלחת והשירותים שצמוד לחדר (להלן: **חדר המקלחת**) והחל להתיז עליה מים. המתלוננת המשיכה להיאבק על מנת להמשיך לנסות להשתחרר מאחיזתו וכתוצאה מכך נפל אחד המדפים שבחדר המקלחת וגם כל מוצרי התמרוקים והבושם שהיו עליו. בהמשך, הנאשם משך את המתלוננת אל תוך החדר, השליך אותה על המיטה והמשיך לנסות להוציא את

הטלפון הנייד מידה בכוח. בשלב זה, הילדים התעוררו וראו את המתרחש. המתלוננת המשיכה לאחוז בטלפון וברחה מהדירה כשהטלפון בידה ובהיותה יחפה, רטובה ועם פיג'מה (פרוטוקול עמ' 11, שורה 2 עד עמ' 12 שורה 8).

ו. המתלוננת ברח מהדירה לכיוון הרחוב. הנאשם דאג לשים חלוקים על הילדים ויצא איתם מהדירה, הכניס אותם לרכבו והחל לנסוע אחרי המתלוננת וזו ביקשה ממנו שיניח לה לנפשה. בשלב מסוים המתלוננת הצליחה להסתתר בתוך בניין והצליחה להתקשר מתוך הטלפון שהיה בידה (פרוטוקול עמ' 12 שורות 2-19).

ז. כתוצאה מתקיפתה של המתלוננת על ידי הנאשם, המאבק שהיה ביניהם וניסיונותיו למשוך מידה את הטלפון הנייד בכוח, נותרו סימני שריטה וחבלה על ידיה, על ברך ימין ועל אזורים נוספים בגופה (פרוטוקול עמ' 12, שורה 24 עד עמ' 13, שורה 5).

ח. הנאשם התנהג לאורך השנים כלפי המתלוננת באופן אובססיבי ורכושני (פרוטוקול עמ' 13 שורות 16 - 30, עמ' 11, שורות 27 - 31).

2.ב. גרסת הנאשם

5. גרסתו של הנאשם במשטרה היתה מאוד דומה לעדותו בבית המשפט, אך כפי שיובהר בהמשך, אין בכך די כדי לזכותו מהעבירה שיוחסה לו באישום הראשון. להלן תמצית עדותו של הנאשם כפי שהיא עולה מהודעתו במשטרה ומעדותו בבית המשפט (ראו: ת/9, ש' 16 - 65, 77-79, 87-94, 107-112, 118-126; פרוטוקול עמ' 25, שורות 11-21, עמ' 26 שורה 12 עד עמ' 27 ש' 16, עמ' 27 ש' 18 עד עמ' 28 ש' 14):

א. הנאשם לא היה מעוניין בפירוק התא המשפחתי וניסה להשאיר את המשפחה מלוכדת תחת קורת גג אחת, ולכן נהג כלפי המתלוננת בסבלנות רבה וגילה התחשבות לרצונותיה. כך למשל, עובר לאירוע מימן את הוצאות הנסיעה של המתלוננת למוסקבה על מנת שתבקר את הוריה שהתגוררו שם.

ב. ביום 10.4.15 ניסה לחבק וללטף את המתלוננת אך היא נרתעה ממנו וסירבה למגע פיזי עימו. בהמשך, המתלוננת החלה לצרוח ולצעוק ולכן משך אותה לכיוון חדר המקלחת והתיז עליה מים כדי שתירגע. בכל מקרה, הנאשם לא תקף את המתלוננת, לא נאבק עימה ולא היכה אותה בשום שלב.

ג. המתלוננת דחפה אותו בהיותם בחדר המקלחת לכיוון המדף והמדף נפל.

ד. המתלוננת רצתה להתקשר לאמו על מנת להודיע לה על הוויכוח ביניהם והנאשם ביקש ממנה שלא תערב את אמו במחלוקות שביניהם.

ה. בהודעתו במשטרה הנאשם טען שנטל את הטלפון הנייד מידה של המתלוננת ובהמשך החזיר לה אותו (ת/12, שורה 65). לעומת זאת בעדותו בבית המשפט הכחיש שלקח לה את הטלפון (פרוטוקול עמ' 34, שורות 11-18).

ו. המתלוננת יצאה מהבית כשהיא לבושה בפיג'מה והוא הלביש את הילדים ונכנס יחד איתם לרכב. בהמשך, בעת שנודע לו שהוא נדרש להגיע למשטרה, הוא אכן התייצב בתחנת המשטרה. יצוין כי טענתו של הנאשם שהתייצב בתחנת המשטרה בסמוך לאחר שהתבקש לעשות כן על ידי שוטר, נתמכת גם בדו"ח פעולה של השוטר שיצר עימו קשר (ת/13).

ז. כיום, הנאשם והמתלוננת גרושים ונערך ביניהם הסכם גירושין, שמתייחס גם לשאלות הממוניות שביניהם וגם מגדיר את הסדרי הראיה שלו לילדיהם המשותפים (ראו נ/1-4).

3.ב. העדפת גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם

6. הנני קובע שיש להעדיף את תיאורה של המתלוננת על פני תיאורו של הנאשם להשתלשלות העניינים ביניהם ביום 10.4.15, וזאת לאור המשקל המצטבר של ארבעת החיזוקים שלהלן לעדותה:

א. חיזוק ראשון: אמרת קרבן אלימות בפני שוטר.

ב. חיזוק שני: מצב נפשי מיד לאחר האירוע.

ג. חיזוק שלישי: תיעוד רפואי בסמוך לאירוע.

ד. חיזוק רביעי: ראשית הודיה מטעם הנאשם.

אעמוד להלן על כל אחד מהחיזוקים הנ"ל בנפרד.

עמוד 4

4.ב. חיזוק ראשון: אמרת קרבן אלימות בפני שוטר

7. לאחר בריחת המתלוננת מהדירה, היא התקשרה למשטרה ולאחר חלוף מספר דקות הגיע למקום השוטר אורי גרודזינסקי (להלן: **אורי**) שבהמשך רשם דו"ח פעולה לגבי הדברים שנמסרו לו על ידי המתלוננת. בדו"ח הפעולה (ת/1) נרשמו הדברים הבאים:

"לטענתה, הבוקר בסביבות השעה 06:00 כאשר ישנה במיטה, בעלה מרק אמנילוב (פרטיו משוייכים לדו"ח זה בשאליות) ניגש אליה והחל לחבק ולנשק אותה. היא ביקשה ממנו שיפסיק וטענה כי היא לא מעוניינת ועברה לספה בסלון. לדבריה בעלה עבר אחריה לסלון והמשיך במעשיו והיא חזרה למיטה וכך היה במשך שעותיים תוך שהוא מחבק ומנסה לנשק אותה. לטענתה, בשלב מסוים כשהם על הספה בסלון, הוא החל לתקוף אותה, לצעוק ולאיים. תפס אותה וגרר אותה לשירותים בחדר השינה של ההורים ושם הטיח אותה על המדף שמעל לאסלה והחל לשפוך עליה מים מהמקלחת תוך שהוא אומר לה "תתעוררי כבר". לצין כי מהתרשמות שלי מחדר ההורים, נראה כי מדף אחד בשידה שמשמאל למיטה שבור ותכולתו על הרצפה ובשירותים מדף אחד שמעל לאסלה שבור ומספר תמרוקים מפוזרים על הרצפה וכן בושם שנמצא בתוך האסלה (החדר תועד בתמונות הפלאפון והתמונות הועברו לחוקרת שלומית בן ציון). המודיעה התלוננה בפני על כאבים ברגל וביד והצביעה לי על חבלה עם שריטות אדומות ביד הנ"ל. לא מעוניינת בשלב רפואי בשלב זה. הבעל עזב את הדירה יחד עם שני הילדים שלהם טרם הגעתנו."

8. הדברים הנ"ל שנמסרו לאורי על ידי המתלוננת דקות ספורות אחרי קרות האירוע, תואמים את הדברים שמסרה בבית המשפט, דבר המוסיף נופך של אמינות לעדותה. יתר על כן, הדברים שמסרה המתלוננת לאורי הם בגדר "**אמרת קרבן אלימות**", שהינה כידוע, ראייה "**לאמיתות התוכן**" ולא רק "לעצם אמירת הדברים".

9. הלכה פסוקה היא ש"אמרת קורבן אלימות" יכול שתינתן גם בפני איש מרות, כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (5.8.13) פסקאות 9 - 12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

10. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודת הראיות. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור

הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו (2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ (3) 675, 679 (1996)).

5.ב. חיזוק שני: מצב נפשי מיד לאחר האירוע

11. חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת הוא מצבה הנפשי מיד לאחר האירוע. אורי רשם בדו"ח הפעולה שערך (ת/1) כי בעת שפגש את המתלוננת היא היתה "**נסערת ובוכה**". בנוסף, מתמליל שיחתה של המתלוננת למוקד של המשטרה, עולה התמונה הבאה (ת/4):

משטרה שלום.

אישה (**בוכה**): מתקשרת ממודיעין, עמק האלה 60, רצתי מהבית בלי נעליים בלי כלום.

מוקד: מה קרה?

אישה: עם בעלי.

מוקד: הוא היכה אותך?

אישה: כן **הוא הרביץ לי**... הוא פשוט **לא משחרר אותי, בכוח מחזיק אותי**.

מוקד: מודיעין איזה רחוב?

אישה: עמק האלה 60.

מוקד: תמתיני למטה. באמת אל תכנסי לדירה, את זקוקה לטיפול רפואי לאמבולנס?

אישה: אני כן... בעיניים כחול... (**בוכה**).

מוקד: את רוצה שאזמין לך טיפול רפואי.

אישה: לא יודעת, אולי כן.

(ההדגשה לא במקור)

12. מצבה הנפשי של המתלוננת מיד לאחר האירוע תועד הן בדו"ח הפעולה של אורי והן בתמליל שיחתה עם המוקד המשטרתי. היותה של המתלוננת עומדת ברחוב עם פיג'ימה ויחפה כאשר היא בוכה ונסערת,

עמוד 6

אינה סיטואציה רגילה ושגרתית אלא סיטואציה חריגה שממחישה היטב את המצב הנפשי שבו היתה שרויה מיד לאחר האירוע, וזאת כחיזוק לעדותה בבית המשפט. הלכה פסוקה היא שמצב נפשי של קורבן עבירה יכול לשמש כחיזוק ואף סיוע במקרים המתאימים (ע"פ 1074/14 משייב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (8.2.15) בפסקה 32 לפסק דינה של כבוד השופטת ברק ארז).

6.ב. חיזוק שלישי: תיעוד רפואי בסמוך לאירוע

13. לפי דו"ח הפעולה של אורי (1/ת) הוא הגיע למקום הימצאותה של המתלוננת ונפגש עימה בשעה 09:11. באותו היום המתלוננת הגיעה למרכז הרפואי "טרם - טיפול רפואי מידי מכבים" (להלן: "טרם") שבמודיעין לקבלת טיפול רפואי. לפי הסיכום הרפואי של "טרם" (8/ת) המתלוננת הגיעה לשם בשעה 12:34 ודיווחה על אלימות מצד בעלה כלפיה. מהסיכום הרפואי עולה שנצפו על גופה של המתלוננת הדברים הבאים:

"contusion of arm, contusion of knee, contusion of back"

"contusion of buttock"

14. הווה אומר, נראו סימני חבלה על הזרוע, הברך, הגב והישבן. לאור סמיכות הזמנים בין האירוע לבין הופעת סימני החבלה, מדובר במקור ראיתי נוסף המחזק את עדותה של המתלוננת.

7.ב. חיזוק רביעי: ראשית הודיה מטעם הנאשם

15. הנאשם אישר למעשה בעדותו את העובדה שהמתלוננת היתה נסערת וצורחת וזאת בעקבות רצונו למגע אינטימי עימה, ולכן מיוזמתו משך אותה לכיוון חדר המקלחת והתז עליה מים. פעולת המשיכה ופעולת ההתזה של מים על המתלוננת לא נעשו לפי בקשתה של המתלוננת. נקודת המבט האישית של הנאשם לדרך הנחוצה להרגעתה של המתלוננת, איננה משקפת את הבנתה ותפיסתה של המתלוננת לדרך הדרושה להירגעותה מסערת הרגשות שבה היתה שרויה. כל מבוקשה של המתלוננת היה שהנאשם יתרחק ממנה ויעזוב אותה לנפשה.

16. בפרוטוקול עמ' 33, שורה 20, הנאשם אמר את הדברים הבאים: "לא גררתי אותה, היא הלכה רגיל. משכתי אותה, היא הלכה רגלית, אחרי בצרחות" (ההדגשה לא במקור). ברור גם מתוך דבריו של הנאשם שלא היה מדובר בפנייה רצונית של המתלוננת לכיוון חדר המקלחת, וזאת לא כל שכן בהיותה נסערת וצורחת. נהפוך הוא, יש לראות את הדברים כראשית הודיה מטעם הנאשם לכך שמדובר במשיכה בכוח בניגוד לרצונה של המתלוננת. ראשית הודיה זו מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת.

17. יתר על כן, הנאשם טען בהודעתו במשטרה שנטל את הטלפון של המתלוננת ממנה ובהמשך החזיר לה אותו. כאמור, בעדותו בבית המשפט הוא הכחיש שלקח לה את הטלפון. המתלוננת הדגישה שהתנהל מאבק עיקש בינה לבין הנאשם במהלכו היא אחזה בטלפון בידה ולא הרפתה ממנו בעוד שהנאשם מנסה להוציאו ממנה בכוח. דבריו של הנאשם במשטרה מהווים ראשית הודיה נוספת מטעם הנאשם לכך שהתקיים מאבק ביניהם בעניין הטלפון.

8. סיכום ביניים

18. עינינו הרואות כי עדותה של המתלוננת נתמכת בארבעה חיזוקים שונים:

א. ראשית, אמרת קרבן אלימות, שהיא דבריה בפני אורי שנפגש עימה דקות ספורות לאחר בריחתה מהדירה. יודגש שאמרה זו היא ראיה "לאמיתות התוכן" וכוללת פרטים רבים על האירוע שתואמים את עדותה של המתלוננת בבית המשפט.

ב. שנית, מצבה הנפשי של המתלוננת מיד לאחר האירוע. המתלוננת הייתה בוכה ונסערת, ברחו מדירתה בהיותה עם הפיג'מה שבה ישנה והמתינה ברחוב להגעת המשטרה. על מצוקתה של המתלוננת בשל תחושתה שעליה להזעיק עזרה למול הנאשם, וזאת עוד בטרם יציאתה מהדירה, בין אם מדובר בסיוע מאמו של הנאשם ובין אם מדובר בסיוע מהמשטרה, ניתן ללמוד מתוך המאבק העיקש שלה עם הנאשם שלא לשחרר את אחיזתה מהטלפון, שבאמצעותו התכוונה להזעיק עזרה.

ג. שלישית, התייעוד הרפואי מ-"טרם" לגבי החבלות שנגרמו למתלוננת.

ד. רביעית, ראשית ההודיה של הנאשם כי משך את המתלוננת לכיוון חדר המקלחת כאשר היא צורחת ולאחר מכן התזת מים עליה. בנוסף, ראשית ההודיה של הנאשם לגבי המאבק ביניהם בעניין הטלפון.

19. המשקל **המצטבר** של כל החיזוקים הנ"ל לעדותה של המתלוננת מובילי למסקנה שהוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו באישום הראשון.

ג. האישום השני

20. לגבי האירוע נשוא האישום השני, המתלוננת העידה כי שבועיים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון, היא והנאשם נסעו להופעה מסוימת בבאר שבע, לבילוי יחד עם חברים משותפים. בעת

שהנאשם והמתלוננת היו ברכב, בדרך לבאר שבע, הנאשם ניסה ללטף את פניה, אך היא הזיזה את ידו ובתגובה היכה אותה בראשה מספר פעמים (פרוטוקול עמ' 14, שורות 18-3, עמ' 15, שורות 28-31).

21. הנאשם אישר שאכן נסע עם המתלוננת וחברים משותפים לבילוי בבאר שבע, אך שלל כי תקף אותה בדרך כלשהי (ראו הודעתו במשטרה, ת/10, שורות 152-158; פרוטוקול עמ' 28, שורות 7-18).

22. מטעם הנאשם העידה אמו כעדת הגנה ואשר טענה שבאותו היום הגיעה לדירה של הנאשם והמתלוננת שבמודיעין על מנת לשמור על ילדיהם בדירה כדי שיוכלו לנסוע לבדם לבאר שבע. לטענת אימו של הנאשם מעולם לא היתה עדה לאירוע אלימות כלשהו מטעם הנאשם כלפי המתלוננת. כמו כן, טענה שביום שלמחרת לאחר שחזרו מבאר שבע, המתלוננת אמרה לה שהיא רוצה להתגרש מהנאשם (פרוטוקול עמ' 42, שורות 2-14).

23. גרסתה של המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום השני, היא עדות יחידה, שכידוע, על בית המשפט לנהוג בה בזהירות הראויה בטרם ירשיע נאשם על פיה. בעיני, במקרה דנן, עדותה של המתלוננת יכולה לשמש כשלעצמה בסיס להרשעת הנאשם. להלן נימוקי:

א. עדותה של המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום הראשון, הותירה רושם חיובי ומהימן ואף נתמכת בחיזוקים שונים כפי שפורט לעיל. לדעתי, מהימנות עדותה לגבי האישום הראשון, יש בה כדי להקרין על מהימנות עדותה לגבי האישום השני. המתלוננת העידה באותו מעמד לגבי האירועים המתוארים בשני האישומים ולכן ראוי להשקיף על עדותה כמכלול.

ב. בשני האירועים המתוארים בכתב האישום, מדובר בתקיפה של המתלוננת על ידי הנאשם על רקע סירובה למגע פיזי בינה לבינו, על רקע ניסיונותיו לגילוי חיבה בדרך של מגע ואשר נשאו אופי חד צדדי. על כן, ניתן לקבוע כי האירוע המתואר באישום הראשון הוא אירוע המשך של האירוע המתואר באישום השני ואשר הסתיים בבריחתה מהדירה והזמנת המשטרה, וזאת על אף פער הזמנים שבין שני האירועים. באירוע המתואר באישום השני המתלוננת בחרה לשתוק ושלא להגיב באופן נחרץ למכות שקיבלה מהנאשם על רקע רתיעתה ממגע אינטימי עימו. באירוע המתואר באישום הראשון, שהינו מאוחר בזמן, המתלוננת הבהירה בצורה ברורה כי מים הגיעו עד נפש ושנקעה נפשה מהתנהגותו של הנאשם כלפיה, כאשר התנהגות זו מאופיינת בשלושה שלבים: ראשית, ניסיון למגע אינטימי מקדים עימה; שנית, כשלונם של ניסיון זה עקב סירובה למגע; שלישית, תגובה פיזית אלימה מצידו כלפיה על רקע אכזבתו מכישלונם של הניסיון למגע. במילים אחרות, שני האירועים מלמדים על דפוס התנהגות זהה של הנאשם כלפי המתלוננת.

ג. עדותה של אמו של הנאשם לפיה המתלוננת הודיעה לה על רצונה להתגרש מהנאשם מיד לאחר חזרתם מהבילוי בבאר שבע, גם היא מוסיפה נופך של אמינות לעדותה לגבי המתח שהיה

ביניהם במהלך אותו בילוי והמצוקה שליוותה אותה במהלך אותו בילוי.

24. לפיכך הנני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו באישום השני.

ד. סוף דבר

25. לאור כל האמור לעיל הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ו, 24 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.